

Kedd, 1977. május 31.

Fiatalok muzsikusklubja

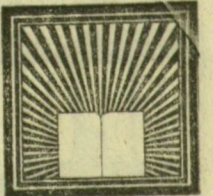
A fiataloknak, akik szeretnék megismerni a "népzene" élményét, lehetőségét biztosít a szegedi KISSZÓV klub...

Színjátzó tábor Pécsen

Az Ifjúsági Zenei Tábor több éve eredményesen dolgozik Pécsen, s június 27-én új tábor nyitja kapuit: a színjátzóké...

Körkép '77

Ünnepi irodalmi est Szegeden

Divatba jöttek az interjúk. Hogy a művek helyett-e, nem tudom. Tény viszont, hogy mai napság nem irodalmi est az, ahol nem készítenek új szöveget...

Érdemes megismerni az embert, akinek írásait szívesen olvassuk, semmiképpen sem hátrány. Van azonban az interjúknak egy háttér-útja; jelesül, hogy időben a beszélgetők csak néhány röpké perc adatik nekik.

A mai eseménysor rendezője irodalomöráival kezdődik; Ördögh Szilveszter látogat a Tömörkény gimnáziumba. 11 órakor Kolozsvári Grandpierre Emil dedikál a Lenin körüli Tömörkény könyvesboltban...

Petri Ferenc

Kisorsolták a lottó májusi tárgynyereményeit

Hétfőn Budapesten, a Sportfogadási és Lottó Igazgatóság Münnich Ferenc utcai székházában kisorsolták a lottó májusi tárgynyereményeit...

- a= Zsiguli személygépkocsira utalvány. b= 50 000 forint Otletutalvány. c= 15 000 forintos Otthon lakberendezési utalvány...

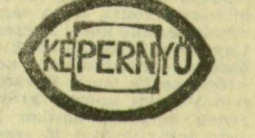
Table with 3 columns of numbers: 7 152 881 n, 7 272 010 I, 61 088 615 e...

A nyertes szelvényeket 1977. június 20-ig kell a totó-lottó kirendeltségek, az OTP-fiókok vagy a posta útján a Sportfogadási és Lottó Igazgatóságnak (1875 Budapest V., Münnich Ferenc utca 15.) eljuttatni.

Emlékezés Gombocz Zoltánra

Gombocz Zoltánra, a magyar nyelv történetének kutatójára emlékeztek ma délután, születésének századik évfordulóján. Délelőtt megkoszorúzták a Mező Imre úti temetőben levő sírját...

Van-e szegedi műhely?

Van-e szegedi műhely? — kérdezte cikkének címében D. Fehér Zsuzsa művészettörténész, a Művészet 1973. augusztusi, szegedi számában. Gondolatainak végén, összefoglalásképpen akkor a következőket írta: „A szegedi műhely most van születésben. De ez a műhely nem beltenyészet útján alakul ki. Stilizáltan éppen anynyira összetett, mint a szegedi valóság..."/>

ros művészeti arculatáról, s vajon néhány évvel ezelőtti sorai valóságos értékek-e, azt sokféleképpen értékelhetjük. Igaz, hogy a televízió e rendszeresen jelentkező sorozata döntően képzőművészeti-centrikus, ám sohasem arisztokratikusan. Mindig is figyelt a társadalmi problémákra, elsősorban az építészetre és a zenére. A szegedi magazin szám a bőség zavarával küszködött. Nehezen lehetett eldönteni a képernyő előtt, vajon kedvezni-e a képernyőre, vagy élő, valódi problémákkal foglalkozó képzőművészeti életünk eredményeivel és gondoljával felelősen foglalkozó műsorról látunk-e?! Ami talán a legfeltűnőbb volt a 45 perc során, hogy a múlt és az építészeti irányába toldott el a műsor. Néhány izgalmas kérdést ugyan felvetett D. Fehér Zsuzsa, és Trogmayer Ottó beszélgetése a század-

forduló és a két háború közötti esztendő izgalmas kísérleteiről, maig eléggé nem méltányolt alkotóirol, de a kérdésvetetésnél, az érintésnél többre nem vállalkozhattak. Különösen vérszegényre sikeredett a kortárs szegedi művészek bemutatása. Nem attól, hogy kiket szóltattak meg, és mutatnak be — hiszen Szathmáry Györgyi, T. Nagy Irén, Patáki Ferenc és Zoltánfi István mellett reprezentálják a mai szegedi képzőművészet első vonalát —, hanem azért, mert a beszélgetések és bemutatások is elcsúsztak, elkapkodtak voltak. Eppen arra nem adtak választ, amit 73-as cikkében Fehér Zsuzsa felvetett, hogy tudnivali: Van-e szegedi műhely? Nem Szegeden néztem a Művészeti Magazin ezen adását. Környezetem legalábbis nem volt elfoglalt, mint én. Mégis észrevettem, hogy milyen sok a képi kiállítás. Ugyanazok a beállítások, kivágások sorakoztak a műsorban, váltották egymást az adás során, amelyeket anynyiszor látunk, amiket anynyira ismerünk nemcsak mi, szegediek, hanem mindazok, akik valamit is tudnak erről a városról. Jó volna egyszer már friss szemmel felfedezni ennek a városnak azt az arcát, amelyik legalább anynyira szép, eredeti, mint az ismert, de annál újzerűbb, gazdagabb, több.

A júniusi Tisztatáj

A jelenkori magyar irodalom legnagyobb vigasza Sütő András. Azt lehetne hinni, hogy bizonyos léven a karátban, most már könyven kezeli az anyagot, az ércet. Egyre szigorúbban, igényes ösztönével mind keményebb kötetet keresve — írja az ötvenéves Sütő Andrásnak ölelését küldő Ilyés Gyula, a Tisztatáj legújabb számában. A születésnap természetesen aprópécsapán a romániai magyar irodalom egyik legjelentősebb alkotója emberi-művészi pályájának megrajzolásához. Nevelőjének Sütő András — Mórlicz, Veres Péter és Tamási Aron mellett — illyest tekintette. A fiatal Sütőben pedig Balogh Edgár az elsők között látta meg a tehetséget. Jelképes (és nem mindennapi), hogy az Anyám könnyű almot ígér és a Csillag a máglyán szerzőjét most Ilyés Gyula és Balogh Edgár köszönti. Az életmű egészét értékeli lírai hangú esszéjében Czine Mihály „Nagy dolog, amit csellekedtél. Még a tamások: is meggyőzte: a realizmus lehet modern; a népiség nem halott” — írja Czine.

A kritikák rovataban — néprajzi tárgyú könyvekről találunk bírálatokat. Vargyas Lajos A magyar népköltés és Európa című monumentális művéről Katona Imre ír. Gál István Bartók összegyűjtött leveleinek kiadását elemzi. Kósa László az utóbbi egy-másfél év néprajzi kiadványainak egy részét szemléli. Győri Klára parasztonélet-írásait Tamás Gáspár Miklós ismerteti. Füst Milán Naplójáról Reisinger János, Szemlér Ferenc verseiről Pomogáts Béla, Kárász József novelláiról Horpácsi Sándor írt bírálatot.

A Szegedi Nemzeti Színház Kiszínházának két előadásáról (Madách: Az ember tragédiája, Maróti Lajos: Egy város története) közöl kritikát a Tisztatáj Bulla Károly és Petri Ferenc tollából. Itt olvasható Annus Józsefnek a Gulácsy Terebent rendezett együttes tárlatát megnyitó beszéde. A júniusi szám illusztrációi is ennek a tárlatnak az anyagából kerültek ki.

Új versekkel Agh István, Raffai Sarolta, Csiki László, Magyar Lajos, Horgas Béla és Téglásy Imre szerepel. A Kélet-európai Nézőben Lagzi István Jaroslától

T. L.